

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Απόφαση με πολλά μηνύματα

Αλλά προσδοκούσε η κυβέρνηση και άλλα προέκυψαν από το προχθεσινό Eurogroup. Πρέπει να αισθάνεται ανήσυχη, εάν όντως εγκατέλειψε τις αυταπάτες, όπως διατείνεται ο Αλ. Τσίπρας. Αν δηλαδή αντιλαμβάνεται και ερμηνεύει, πλέον, σωστά τα μηνύματα των Ευρωπαίων. Μηνύματα που το περιεχόμενό τους καθορίζεται από τις μεταξύ τους σχέσεις, τις σχέσεις με το ΔΝΤ, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στις χώρες τους, αλλά και την καχυποψία με την οποία βλέπουν την Αθήνα. Βεβαίως, το κλίμα που είχε δημιουργηθεί προϋπήρχε του Eurogroup και υπ' αυτήν την έννοια, κακώς έτρεφαν ελπίδες για κάτι καλύτερο τόσο το υπουργείο Οικονομικών όσο και το Μέγαρο Μαξίμου. Ήταν απολύτως γνωστό, και επιβεβαιώθηκε την προηγούμενη εβδομάδα στην Ουάσιγκτον, ότι κάποιιοι από τους Ευρωπαίους δανειστές και ιδιαιτέρως η Γερμανία βρίσκονται σε διαμάχη με το ΔΝΤ σχετικά με το ελληνικό χρέος. Το ΔΝΤ επιμένει ότι πρέπει να ρυθμιστεί άμεσα για να καταστεί βιώσιμο, προκειμένου να παρατείνει τη συμμετοχή του

στο πρόγραμμα• κατά τον Β. Σόιμπλε και άλλους, τα πράγματα δεν είναι ώριμα και υπάρχει χρόνος για τη διευθέτησή του. Βεβαίως, οι πάντες καταλαβαίνουν πια ότι η Γερμανία δεν έχει καμία διάθεση να προχωρήσει στη ρύθμιση πριν από τις εκλογές του 2017, όταν μάλιστα οι Χριστιανοδημοκράτες αισθάνονται τόσο έντονα την απειλή του λαϊκίστικου και ξενοφοβικού κόμματος «Εναλλακτική για τη Γερμανία».

Για τον ίδιο λόγο, αλλά και διότι ο Β. Σόιμπλε και πιθανότατα μαζί του πλέον και η Άγκελα Μέρκελ ούτε συμμαρτίζονται συχνά τη θετική στάση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε διάφορα θέματα ούτε θέλουν να δώσουν μεγάλο «αέρα» στους Ζ.-Κ. Γιούνκερ και Πιερ Μοσκοβισί για να διατυπώνουν τις προτάσεις τους χωρίς συνεννόηση. Γι' αυτό φροντίζουν να παίρνουν αποστάσεις ή και να τους διαψεύδουν, όπως έγινε αυτήν τη φορά, ενώ ο Γάλλος επίτροπος ήταν καθουσιαστικός για την απόφαση του Eurogroup. Από την άλλη πλευρά, η Γερμανία γνωρίζει πολύ καλά ότι το πρόγραμμα δεν μπορεί

να «σταθεί» δίχως το ΔΝΤ, αφού η Βουλή της μόνο με την προϋπόθεση της παρουσίας του Ταμείου δέχθηκε να εγκρίνει το τρίτο μνημόνιο για την Ελλάδα.

Όλα αυτά τα περίπλοκα ήταν και είναι πέρα από τις δυνατότητες άσκησης επιρροής από την ελληνική κυβέρνηση, που άλλωστε πότε γέρνει προς τους Ευρωπαίους και πότε προς το ΔΝΤ. Το μήνυμα, όμως, που εστάλη από το Eurogroup προς την ίδια οφείλει να το ερμηνεύσει σωστά. Πρώτον, ότι ακόμη δεν πείθει πως τα κονδύλια που λαμβάνει από τους δανειστές για συγκεκριμένους σκοπούς τα χρησιμοποιεί ανάλογα (για την αποπληρωμή ληξιπρόθεσμων οφειλών του Δημοσίου π.χ.) κι εκείνοι απαιτούν αποδείξεις. Δεύτερον, ότι η στήριξή της δεν είναι εξασφαλισμένη με τη συμπεριφορά που επιδεικνύει σε πολλούς τομείς. Αρα, ας μη σπεύσει να θριαμβολογήσει ο πρωθυπουργός στο κομματικό συνέδριο...

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Σκέψεις για μια «μονομαχία»

Να σας πω την αμαρτία μου, παρακολουθώντας τη «μονομαχία» του Τσίπρα με τον Μπτισοτάκη και τους δυο σωματοφύλακές του στη συζήτηση για τη διαφθορά και τη διαπλοκή, αισθάνθηκα ότι ο δικός μας στην αντιπαράθεση αυτή είναι σαν να ληστεύει εκκλησία. Τον έχει, κατά το κοινώς λεγόμενο, τον κακομοίρη τον Κυριάκο. Δυο φορές κακομοίρη έτσι όπως -μπαγάσα Θεοδωρικάκο!- κάνει το κοκοράκι στο βήμα, πενήντα χρόνων άνθρωπος. Και τρεις φορές κακομοίρη, καθώς μετά από κάθε τέτοια σύγκρουση εξέρχεται από τη Ν.Δ. -δηλαδή από τον ίδιο- η διαρροή ότι τον έκανε σκόνη, τον έσκισε, τον διέλυσε τον Τσίπρα. Αλλά, αν τον Κυριάκο τον λυπήθηκα κάπως, ιδιαίτερα εκεί που είχε φορέσει ένα παγωμένο χαμόγελο -μπαγάσα Θεοδωρικάκο!- καθώς ο Τσίπρας του έδειχνε τις καφετιέρες της Siemens, και αναφερόταν στις νεανικές του τρέλες με τον Χριστοφοράκο, για τους άλλους στους οποίους αναφέρθηκε ένιωσα εμπάθη κακντρέχεια. Πες τα, Αλέξη! Για τον Βγενόπουλο, εννοώ, τον Ψυχάρη, τον Αλαφούζο, τον Κοντομπνά, τον Μπόμπολα. Τα λεγόμενα και τα πεπραγμένα ατόμων - θεσμών που κανείς μέχρι χτες δεν τολμούσε να προφέρει το όνομά τους, παρά μόνο με τη γλώσσα παλινδρομικώς εκτεινόμενη στο πολιτικό άπειρο. Αν με εννοείτε, πάλι.

Προφανώς, πάντως, για να αντιγράψουμε τη φράση επώνυμου στελέχους της Ν.Δ. για τον Κυριάκο, «δεν μπορεί το παιδί». Δεν έχει ούτε το βιογραφικό, ούτε τη στρατηγική, ούτε και τη λάμψη, όσο κι αν τον γυαλίζουν, να αντιμετωπίσει τον Τσίπρα. Ο οποίος -αυτό έγινε φανερό και χτες- ήρθε για να μείνει, όπως έγραψε ο Λούλης, που μόνο για συριζαίος δεν μπορεί να κατηγορηθεί. Αλλά, και συγγνώμη αν καταψύξω λίγο τους ενθουσιώδεις: Αν βγάλουμε από τη μέση την επικράτηση του δικού μας σ' αυτό το ιδιότυπο ντιμπέιτ, τι μένει; Ποια πρόοδος στην ενημέρωσή μας έχει συντελεστεί; Τι μάθαμε που δεν το ξέραμε; Τι κέρδισε η αντιπαράθεση ουσίας;

Επ' αυτού, καθείς και η απάντησή του. Ας τολμήσω, ωστόσο, μια ερώτηση για προβληματισμό και στους «πάνω» και στους «κάτω»: Η συγκρουσιακή οξύτητα, που συνειδητά και ανόπτα επιδιώκει ο Μπτισοτάκης, σε μια στιγμή που δεν είναι προεκλογική, με μια κοινωνία που είναι κουρασμένη, με μια οικονομία που αγωνίζεται να ξεκολλήσει από το τέλμα, συμφέρει; Όχι εμάς, αλλά τη χώρα.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

«Τα ορφανά του Τσοχατζόπουλου»

Ενα από τα κεντρικά επιχειρήματα που χρησιμοποιεί ο Κυριάκος Μπτισοτάκης εναντίον του Αλέξη Τσίπρα είναι ότι μάζεψε στην Κουμουνδούρου τα ορφανά του Ακη Τσοχατζόπουλου, δηλαδή το σύστημα που αποκαλεί παλιό και διεφθαρμένο ΠΑΣΟΚ. Οι γενικεύσεις είναι κατά κανόνα άδικες. Το ίδιο ισχύει και με τη συγκεκριμένη.

Υπαινίσσεται ο κ. Μπτισοτάκης ότι όλα τα στελέχη που την περίοδο της παντοδυναμίας του κινήματος ήταν δίπλα στον Ακη Τσοχατζόπουλο και μετά την εκλογική κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ μεταπήδησαν στον ΣΥΡΙΖΑ είναι ύποπτα (τουλάχιστον) για διαφθορά; Πολύ βολική προσέγγιση.

- Οφείλει ο κ. Μπτισοτάκης να αποδείξει με στοιχεία όσα δηλητηριώδη διακινεί δημοσίως. Σπιλώνει ανθρώπους με το σκεπτικό ότι αφού ήταν με τον Τσοχατζόπουλο κι αυτός καταδικάστηκε είναι και οι ίδιοι υπόλογοι για όσα διέπραξε ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ. Μέχρι τώρα δεν το έχει κάνει κι ας έχει προκληθεί επανειλημμένως.

- Τον Ακη Τσοχατζόπουλο υποστήριζε το μισό ΠΑΣΟΚ. Εχασε κυριολεκτικώς στο τσακ την πρωθυπουργία στην ψηφοφορία της Κοινοβουλευτικής Ομάδας τον Γενάρη του 1996 και για λίγες ψήφους την προεδρία του κόμματος και την πρωθυπουργία στο συνέδριο τον Ιούνιο του 1996.

Να υποθέσουμε λοιπόν ότι η μισή Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ και οι περίπου τρεις χιλιάδες σύνεδροι δεν δικαιούνται να ομιλούν;

- Ξεχνάει ο κ. Μπτισοτάκης ότι στον ΣΥΡΙΖΑ πήγε και το μεγαλύτερο μέρος του εκλογικού σώματος που ψήφισε παλιότερα ΠΑΣΟΚ; Και οι ψηφοφόροι ύποπτοι;

- Τα περί «ορφανών του Τσοχατζόπουλου» καλό είναι να τα αφήσει στην άκρη γιατί μπορεί να κατηγορηθεί και μάλιστα πολύ σύντομα ότι ανοίγει την αγκαλιά του για να φιλοξενήσει τα ορφανά του Κ. Σημίτη.

Ο Ακης Τσοχατζόπουλος «διακρίθηκε» στο άθλημα της μίζας την περίοδο που πρωθυπουργός ήταν ο Κ. Σημίτης. Πολλοί τον υποψιάζονταν, κανείς όμως δεν μίλησε. Φοβήθηκαν ότι θα έπεφτε η κυβέρνηση.

Επιπλέον νταλαβέρια με τη Δικαιοσύνη έχουν και κοντινοί συνεργάτες του πρώην πρωθυπουργού. Μέχρι τώρα ουδείς, σωστά κατά τη γνώμη μου, έχει αφήσει υπαινιγμούς για την πθική ακεραιότητα του Κ. Σημίτη.

Αν όμως ευδοκμήσουν οι συζητήσεις που έχει ο κ. Μπτισοτάκης με δύο από τα επιφανέστερα στελέχη του εκσυγχρονισμού και αυτά προχωρήσουν στις τάξεις του κόμματος, θα είναι ευάλωτος στην κριτική ότι μαζεύει στη Ν.Δ. τους ανθρώπους εκείνου του πολιτικού που (παραθέτω μερικές από τις καταγγελίες της Ν.Δ. για τον Κ. Σημίτη): πρόδωσε την Ελλάδα στην υπόθεση των Ιμίων, παρέδωσε τον Οτσαλάν στους Τούρκους, οργάνωσε μέσω του Χρηματιστηρίου τη μεγαλύτερη λεπλασία που σημειώθηκε ποτέ στη χώρα, πλαστογράφησε τα στοιχεία για να μπει η Ελλάδα στην ΟΝΕ.

- Το καλαμπούρι στην όλη ιστορία είναι ότι σπλητεύουν τον ΣΥΡΙΖΑ για τους ίδιους λόγους και μερικοί παράγοντες του σημερινού ΠΑΣΟΚ, πιστεύοντας ότι δεν γνωρίζουν οι πολίτες τη διαδρομή τους.

Κάποιοι εξ αυτών ήταν με τον Ακη, έπιναν νερό σ' όνομά του, οργίζονταν κάθε φορά που οι αντίπαλοί του έθεταν θέματα για τη διαχείριση που έκανε και τον εγκατέλειψαν μόλις πήρε τον δρόμο για το εδώλιο.